

Комнен да бъде удовлетворен.

О, тези българин! Той щеше да го запомни!

Цял кръстеносен поход можеше да вдигне Рим срещу него. Време беше вече Жан дьо Бриен да изостави осъдетелното си бездействие и да докаже с дяло за какво е бил избран в Константинопол. Латини и венгри щяха да нахлуят в земите на дръзкия горделивец, който се бе осмелил да отхвърли унията с Рим. Който бе имал безумната дързост да разпрати на всичките си митрополити вест, че престават вече да се подчиняват на папата, като на свой духовен баща. Липсваше само и да обявят, че са независима църква! Ала кой щеше да я признае? Рим? Никога! Тогава? Никей ли?

Григорий се усмихна.

Ами ако до тогава Рим и Никей съединят източната и западната църква в едно?

Той преброди със жадно нетърпение пергамента. Прехвърли с трескав взор редовете. Сякаш диреше нещо, което трябваше да стои там, написано. Ала го нямаше. След това внезапно смачка пергамента, със същото движение, с което Иоан Асен бе захвърлил посланието на Адриановградския войвода в Асеновград.

Абат Бенедето приближи разтревожен. Лицето на папата стана като шафран, ярко изпъкващо върху тъмновинената къса наметка, който покриваше плещите му над бялата туника, чейто край завършваше със широка дантела. Гърдите му се дигаха в буйно вълнение. Той все в ръце обсипания с безценни камани кръст, който висеше на шията му, стисна го силно, затвори очи. Ала не можа да намери успокоение.

Каква бе тази дързост?

Отиде към запалените вощеници. Отново прочете посланието на Мануила. Отново го смачка, захвърли го на покритата със златовезан брокат маса. Това вече минаваше всяка граница.

Тъкмо той бе изпратил на Мануил съгласието си за приемането на деспотство Тесалоника в уния с Рим. И сега оня нещастник, оня безумец,